

καὶ ἐκείνην καὶ ἰσχυρὰν μεταβολὴν τῆς αἰρέσεως τοῦ
 ἀποστόλου. Ἐκεῖ τὰ φιλόδοξα κἄν τοῦ νέου δόγματος
 καὶ ἡ ἀμυνομένη Καθολικὴ ὀρθοκλαίη κρατερῶς
 ἀντιμαρτυρήσασα. Τὰ συμβεβηκότα ταῦτα μαρτυροῦν-
 ται εἰς τὰς ἐκκλησίας, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸν 16 αἰῶνα
 ἔκτισαν νὰ χρησιμοποιῶσιν ὡς ἱερὰ τῆς ἀρχαίας λα-
 οκρατίας, ὥστε ἀντήχησαν εἰς αὐτὰς τὰ φρονήματα τοῦ
 ἀλλοτρίου. Καταπλήττειται καὶ βυθίζεται εἰς
 ἀλλοτρίους σχέψεις ὁ ἄνθρωπος ἐντὸς τῶν καιρῶν
 τῶν ὁποίων καὶ οἱ τοῖχοι φαίνονται, οὕτως
 εἶναι, ὅτι ἐκινήθησαν, ὡς τρόπον αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώ-
 πων πρὶν περιλάβωσι, καθὼς αὐταί, νέαν καὶ ζωηροτέραν
 ἀληθείαν παράστασιν. Ἡ Φραγκονία προσφέρει
 ἀπαρχὰς ἀναμνήσεις καὶ ἐμπνεύσεις τοῦ Γερμανικοῦ
 πνεύματος. Αὐτόθι ὁ Schiller ἔθηκε τὸ μέγαρον τοῦ
 Μουρ. αὐτόθι, κατ' αὐτὸν, ἐγεννήθη καὶ ἔζη-
 σεν ὁ ἀκαταγώνιστος Κάρολος, τὸν ὁποῖον ἀνέστησε
 ἡ ἐκδίκησιν τῆς ἀνθρωπότητος ὀκτὼ ἔτη πρὸ τῆς
 ἀλλοτρίας ἐπαναστάσεως. Ὅτε ὁ Schiller ἔγραψε τοὺς
 ἀσπασμούς ἤτο προσωποποιούμενος ἐκ τοῦ αἰῶνος, τὸν ὁποῖον
 αἰεὶ αἰῶνα ἐνοῦχον, αἰῶνα ἐπιτήδειον μόνον νὰ
 ἐκδικῆται τὰς πράξεις τῆς ἀρχαιότητος, ἀνίκανον δὲ νὰ
 ἀντιμαρτυρήσῃ καὶ νὰ κατορθώσῃ αὐτὸς τοιαύτας. Ὅθεν ὁ
 ἀποστόλος προκαλεῖ μεταβολὴν τινὰ τῶν καθεστώτων
 καὶ ἐκδίκησιν.

Ἡ Νιουρεμβέργη καλλωπίζει τὴν Φραγκονίαν. Ἐν-
 αὐτῇ σὲ περιστοιχίζει ἡ ἱστορία τῶν παρελθόντων
 ἡρώων, ἐπειδὴ διατηρεῖ εἰσέτι τὴν ἀρχαϊκὴν τῆς
 ἀρχαίας ἀναγνωρίζεις εὐκόλως τὴν Νιουρεμβέργη, ἥτις
 εἶναι τὸν δέκατον τρίτον αἰῶνα, καθὼς ἡ Ἀθῶνισσα καὶ
 Ὀβόλη, ἐμποροῦντο μετὰ τῆς Βενετίας. Αὐτὴ δεχθεῖ
 τὴν Λοσθηρανικὴν μεταρρυθμίσει ἀνεκαινούργησε τὸν
 ἰσπανισμὸν διὰ νέας διδασκαλίας, τὸν παριστάνει
 διὰ τοῦ ζωγραφικοῦ καλὰμου τοῦ Albrecht Dürer,
 τοῦ γλυφοῦ τοῦ Kraft καὶ τοῦ ἀνεγείραντος τὸν ὄρει-
 οῦ ἀνικανὸν τῶν ἀγίων Σεβόλδ εὐφυοῦς Fischer.
 Αὐτὴ ὁ Ροδόλφος ἀπὸ Hapsbourg ἐκίηρυσεν αὐτο-
 κρατικὴν πόλιν, ἐκεῖ δὲ καὶ Γεώργιος ὁ Δ' ἐψήφισε
 τὸν ἰσπανισμὸν δόγμα.

Μόνον εἰς τὴν Νιουρεμβέργη φαίνεται ἐντελῶς τὸ
 γερμανικὸν πνεῦμα. Ἐπειδὴ οὔτε Ἑλληνικῆς, οὔτε
 ἰταλικῆς τέχνης σημεῖον ἔλπει, ἀλλ' εὐρίσκεις τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ συγχρόνους τοῦ τε Ῥαφαῆλ καὶ τοῦ
 Μιχαήλ Ἀγγέλου, ὥστε κατὰ τὸν 16 αἰῶνα ἡ νεωτέρα
 ἰταλικὴ καὶ γλυπτικὴ ἐδοξάζετο συγχρόνως διὰ
 τῶν διαφόρων τύπων εἰς τὴν Νιουρεμβέργη καὶ τὴν
 Βαυαρίαν. Ὁ περιηγητὴς ὁμοῦ θλίβεται ἰσχυρῶς δια-
 κρινόμενος ἐμπροσθεν τῶν μνημείων τούτων τοῦ πα-
 ριστιανισμοῦ, ὅτι ἐξέλιπε πλέον ἢ πίστις τῶν ἀνθρώ-
 πων, οἵτινες τὰ ἀνύψωσαν, ἠδόμενοι εἰς τὰ ἔργα τῶν
 ἀλλοτρίων, δὲν ἔχοντες τὴν ὀρθοκλαίαν σήμερον ὡς ὁ Με-
 τὰ τῶν ἀλλοτρίων, οὔτε αὐτὴν καὶ τὴν τέχνην ἀπολάμβανον ὡς
 οἱ Dürer.

Χαῖρε Νιουρεμβέργη, χαῖρε πόλις εὐσεβῆς καὶ φιλό-
 φρονος· θέλω ἐπονέθει ἔτις πάλιν νὰ σὲ ἰδῶ. Ἄλλ'
 μοὶ ἐπιτραπὴ νὰ ζήσω καὶ νὰ ἐκλέξω τόπον τινὰ
 ἀνύψωσαν καὶ ἀναπαύσεως, μόνον μεταξὺ σοῦ καὶ τῆς
 Βαυαρίας καὶ τῶν Ἀθηῶν θέλω ταλαντευθῆ. Χαῖρε, ἡ

διατριβὴ σου δὲν ἀρροῖζει πλέον· ἐπειδὴ δὲν προσφέρει
 τὸν ἐπικρατοῦντα βίον τοῦ παρόντος αἰῶνος, ἀξιοτέ-
 βαστε ἡμῶν ἀπὸ τοῦ μεσαιῶνος προμήτωρ.

Τεσσαράκοντα λεύγας ἐπέκεινα τὸ Μόναχον παρι-
 σταται παντελῶς διάφορον παρὰ τὸ θαῦμα τῆς Φραγκο-
 νίας, τὴν Νιουρεμβέργη. Διότι αὐτόθι τὰ πάντα
 φαίνονται νέα καὶ λευκά, ὁ περιηγητὴς εὐρίσκειται ἐν
 μέσῳ μνημείων ἐξεργασμένων, φαντάζεται δὲ ὅτι
 μετέβη εἰς τὰς νεογνοὺς ἐκείνας τῆς ἀρχαιότητος
 πόλεις, τὰς ὁποίας ἀνήγειρον κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς δυ-
 νάμεως τῶν αἰ κοινωνίαι.

Instant ardentem Tyrii: pars ducere muros:
 Molirique arcem et manibus subvolvere saxa

 Hic alta Theatri
 Fundamenta locant alii, immanesque columnas
 Rupibus excidunt, scenis decora alta futuris.

Ἡ Παβαρικὴ μοναρχία ἐδημιουργήθη κατὰ τὸ
 1806 ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος μετὰ τὴν
 μάχην τοῦ Ἄουστερλιτς. Τὸ δουκάτον ὁμοῦ τῆς
 Παβαρίας ὑπῆρχεν ἀρχαιότατον πάντων τῶν τῆς
 Γερμανίας. Ἐκ τῆς μίξεως τριῶν φυλῶν δηλ. 1) τῶν
 Βοίων (Boii) ἀποσπάσματος τῶν Γαλατῶν μετανα-
 στεύσαντος πρὸς τὸν Δανούβιον 2) τῶν Ῥωμαίων, καὶ
 3) στίφους Γερμανῶν προῆλθε λαὸς ὀνομασθεὶς Μπο-
 γιάαρεν (Bojaaren) Ἰδοὺ ἡ Μπάαρεν, εἴτε Παβαρία.
 Ἡ πατρίς αὐτοῦ πρῶτον ἐξηρητᾶτο ἀπὸ τῶν Φραγκο-
 κων, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τῆς Γερμανικῆς αὐτοκρατορίας.
 Κατὰ τὸν ΙΓ' αἰῶνα διηρῆθη εἰς δύο μέρη· κατὰ δὲ
 τὸ τέλος τοῦ ΙΗ' ἀποκατεστάθη ὀλόκληρος· ἡ Πρωσσία
 τὴν ἐπροσάρτευσεν, ἡ Αὐστρία τὴν κατεσπάραξεν, ἡ δὲ
 Γαλλία τὴν ἀνέδειξε μοναρχίαν· ἀλλ' ὑστέρων ὁ Να-
 πολέων διὰ τῆς ἐν Presbourg γενομένης συνθήκης
 ἔδωκεν εἰς τὴν Παβαρίαν καὶ τὰς ἐξῆς χώρας τὸ
 Burgau, Lindaw καὶ Tyrol, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ Nu-
 remberg, Augsbouurg, Ratisbonne καὶ Salzbourg.
 Ἀλλὰ πῶς ἀγνωμονήσαντες τοσοῦτον οἱ Παβαροὶ ἠθέ-
 λησαν νὰ φράξωσι τὸν δρόμον τοῦ δυστυχήσαντος
 Ναπολέοντος; Κατεθραύσθησαν ἕως ἀρκούντως εἰς τὸ
 Hanau Ἄν καὶ δὲν ἦσαν ἔτις αἵ τῆς τοιαύτης ποι-
 νῆς οὐδε λησμονῶσαν πραγματικῶς ὅτι ἐπὶ πολιτικῆς τι-
 μάταις μάλιστα καὶ εὐδοκίμει ἡ ἠθικότης, ὅταν τις δια-
 μένη πιστὸς καὶ ἀφωσιωμένος.

Ἡ Παβαρία ἔχει τέσσαρα ἑκατομμύρια κατοίκων,
 στρατὸν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδων καὶ τρία πανε-
 πιστημεία. Κατὰ τὸ 1818 ἔλαβε σύνταγμα, διὰ τοῦ
 ὁποῖου ὁμοῦ ἐμετρήθη φειδωλῶς ἡ ἐλευθερία. Ὑπάρ-
 χουσι δύο βουλαὶ, αἵτινες συνέρχονται κατὰ τρία ἔτη
 ἐκ τούτων δὲ ἡ βουλὴ τῶν ἀντιπροσώπων συγκατεταί
 ὑπὸ 118 μελῶν, τῶν ὁποίων τὸ 118 λαμβάνεται ὑπὸ
 τῆς ἀριστοκρατίας, ἡ δὲ τῶν πατρικίων περιέχει ὡς
 ἐπὶ τὸ πολὺ οἰκογενεῖας τῶν ἀρχαίων εὐπατριδῶν.
 Ὁ Παβαρὸς ὑπάρχει εἰλικρινῆς καὶ γενναῖος· διὰ
 τὴν πολλὴν του ὁμοῦ εὐθυμίαν ἐκπίπτει ἐπίστεως εἰς
 ἀγροικότερους τινὰς ἀστειτμούς, ἀγαπᾷ δὲ πολὺ νὰ